

Onnur skulu ikki taka sær av at leggja mítt trúvirði í oyði

Hvat er høvuðsbústaðurin? Er tað har ein svevur mest, har ein arbeiðir mest, ella har ein hevði verið, um ein ikki fekst við politikk? Hetta spyr Jóannes Eidesgaard viðvíkjandi málinum um kostnaðarendurgjald, sum hann av órøttum skal hava fingið, men sum formannskapurin í løgtinginum ikki vil taka upp.

– Havi fingið nakað av órøttum, so vil eg vita tað og so vil eg fegin gjalda aftur, men eftir øllum at døma vil formannskapurin als ikki taka málið upp. Eg kann leggja mítt trúvirði í oyði, um eg havi hug til tess, men eg haldi ikki aðrir skulu oyðileggja tað, sigur Jóannes Eidesgaard

– Sum lønmóttakari má eg kunna krevja arbeiðsgevaran eftir greiðum svari, men tað vil hann ikki geva mær. Er orsøkin kanska, at onkur hevur áhuga í, at henda søgan skal hava frið at ganga millum manna, spyr Jóannes Eidesgaard

DAGFINN OLSEN

Fyri tíð síðani kom heldur löggið mál undan kavi, tá fjølmiðlarnir tóku upp mál um kostnaðarendurgjald hjá ávísium tingmanni, eftir at skjøl, sum í trúnaði vóru latin formannskapinum í løgtinginum, vóru komin í hendurnar á fjølmiðlafólki.

Soleiðis gjørdist málið aktuelt, men tað byrjar við, at gamla lógin segði, at tingmenn, sum búgva uttanfyri Havnina, hava rætt til kostnaðarendurgjald, alt eftir hvar teir hava bústað.

Tingsins formannskapur reisti málið um kostnaðarendurgjaldið hjá tingmanninum Jóannes Eidesgaard. Síðani hevur málið fingið eina lögna gongd, tí aður hevur latið Dimmalætting upplýsingar og tilfar um málið. Hetta er tilfar, sum er latið formannskapinum í trúnaði og sum ikki eingang tingmaðurin hevur sæð.

Lógin ógreið

Vit hava vent okkum til Jóannes Eidesgaard fyri at fáa eina viðmerking og fyri at taka samanum gongdina í málinum.

– Síðani eg kom á ting í 1990, hevur hetta við at búgva uttanfyri Havnina verið mín leiklutur. Tað hevur ongantíð verið sett spurnartekin við míni víðurskifti, fyrr enn nú í síðstuni, men tað hevur kanska verið frammi í samband við

áðrar tingmenn av og á, sigur Jóannes Eidesgaard í viðmerking til gongdina í málinum.

– Orsøkin til, at hetta tekur seg upp, er helst, at orðingin í gomlu lógin er nakað ógreið viðvíkjandi hvar ein býr. Hetta er ikki nærri greinað í lógin. Tá eg fór úr Tinganesi í 1996, gjørdist eg vanligur tingmaður og royndi samstundis at taka upp lærarastarv við skúlan á Tvøroyri. Eingin setti spurnarekin við nakað tá. Vit keyptu so eina hús í Havn og í sær sjálvum er tað einki brotsverk. Heldur Jóannes Eidesgaard.

– Tá eg so eisini fór í Fólkatingið og varð biðin at taka farloyvi frá lærarastarvinum, byrjaði málið líkasum at taka form. Eg veit ikki, hvør fyrst tók tað upp, fjølmiðlarnir ella lögtingsskrivstovnan. Dimmalætting setti spurnartekin við, um ávísir tingmenn høvdu rætt til kostnaðarendurgjald, og har varð eg so eisini nevndur, sigur Jóannes Eidesgaard.

Hvar er høvuðsbústaðurin?

– Síðani hendi tað, at stjórnin á lögtingsskrivstovuni sendi mær bræv í augustmánaði í fjør, har spurt varð, um eg kundi upplýsa um, hvar mín bústaður var, um eg hevði fleiri, so hvar mín høvuðsbústaður var, greiðir Jóannes Eidesgaard frá.

– Eg svaraði aftur, at mín bústaður var alt eftir hvar eg arbeiðdi. Onkuntíð á Tvøroyri, ofta í Havn og onkuntíð í Keypmannahavn. Hvar høvuðsbústaðurin var, tað dugdi eg illa at svara. Hevði eg einki politiskt arbeiði, so hevði hann iva-leyst verið á Tvøroyri, tí so fór eg aftur í mítt borgarliga starv. Men hvat er høvuðsbústaðurin? Er tað har ein svevur mest, har ein arbeiðir mest, ella har ein hevði verið, um ein ikki fekst við politikk? Hetta fekk eg ikki at vita, sigur Jóannes Eidesgaard, sum síðani varð kallaður á fund á lögtingsskrivstovnu.

Har greiddi hann frá teimum spruningum, sum lögtingsskrivstovustjórnin setti, og síðani fekk hann at vita, at formannskapurin fór at taka málið upp.

– Tí var eg innkallaður til fundar, men eisini aðrir tingmenn høvdu fingið fundarboð, sigur Jóannes Eidesgaard.

Kemur í fjølmiðlarnar

– Tað næsta eg siggi, er at Dimmalætting endurgevur úr einum notati, sum skrivstovustjórnin hevur gjørt til formannskapin, har millum annað míni víðurskifti verða viðgjørd og niðurstøðan er, at eg helst ikki hevði rætt til fullt kostnaðarendurgjald. Notatið varð skrivað og givið formannskapinum í trúnaði, havi eg fingið at vita, tá eg spurdi

limin, sum Javnaðarflokkurin eigur í formannskapinum. Tað vil siga, at 4 persónar hava fingið skjalið, umframt tann, ið hevur skrivað tað. Ein av hesum hevur so latið fjølmiðlunum, Dimmalætting, skjalið, so kann ein bert gita sær til, hvør tað er, men lat tað fara, sigur Jóannes Eidesgaard, sum sjálvur enn ikki hevur sæð skjalið.

Bert lønmóttakari

– Tað er sjálvstøð óheppi, at blaðið byrjar at endurgeva úr skjalinum, tí eg havi ongantíð sæð tað. Har verður sagt, at eg havi ikki rætt til kostnaðarendurgjald, men havi fingið tað. Formannskapurin ber seg undan, tá roynt verður eftir eina víðurmerking. Um somu tíð verður tosað um at fáa nýggja lóg og hon er so komin nú. Hon rúddar líkasu ivan burtur, og er tað ein av fyrimunum, so søgan, sum nú gongur, ikki endurtekur seg, sigur Jóannes Eidesgaard.

Formannskapurin er afturlatin og vil ikki koma við víðurmerkingum og Jóannes Eidesgaard kennir seg illa viðfarnan í hesum málinum.

– Eg havi ongantíð ásett mína løn. Eg havi móttikið løn, sum so mong onnur, og havi sjálvstøð eisini verið í teirri trúgv, at lögtingsskrivstovnan hevur havt tær upplýsingar um míni víðurskifti, sum eru av týðningi fyri lønina og lønarútrokn-

ingina, sigur Jóannes Eidesgaard, sum hevur svarað spurningum bæði munnliga og skrivliga.

Politiskt motiv

Jóannes Eidesgaard skrivði síðani formannskapinum bræv, har hann vildi hava at vita, hvat alt málið snúði seg um og hvat víðgerðin viðvíkjandi lønarvíðurskiftunum endaði við, eftir at hann hevði fingið skriv og hevði verið á fundi við skrivstovustjórn.

– Formannskapurin svarar, at hann hevur ongantíð viðgjørt málið og fer heldur ikki at taka málið upp viðvíkjandi mínum lønarvíðurskiftum í mun til gomlu lógin, sigur Jóannes Eidesgaard.

– So standi eg aftur har, sigur Jóannes Eidesgaard, sum spyr seg sjálvan, um málið hevur politiskt motiv.

– Skal formaður Javnaðarflokksins hongjast út fyri at hava tiltuskað sær pening? Hesum havi ongan áhuga í og eg havi ongantíð gjørt tað heldur og vil ikki hava tað sitandi á mær. Tí haldi eg, at eg sum lønmóttakari má kunna krevja arbeiðsgevaran eftir greiðum svari, men tað vil hann ikki geva mær, sigur Jóannes Eidesgaard, sum spyr, um orsøkin kanska liggur í, at onkur hevur áhuga í, at henda søgan skal hava frið at ganga millum manna.

– Eftir at ein leki hevur verið, og hetta kom í fjølmiðlarnar, so kann ein hava sínar hugsanir, metir Jóannes Eidesgaard.

Fær lítið gjørt

– Sum Sigmund Poulsen, lögfrøðingur, eisini hevur víst á, so fái eg so lítið gjørt. Eg havi ongar handlingsmøguleikar. Eg kann ikki fara á lögtingsskrivstovuna og leggja pening á borðið, tí tey taka ikki ímóti. Tað kann heldur ikki vera rætt, at eg skal sita og finna útav hesum. Havi fingið nakað av órøttum, so vil eg vita tað og so vil eg fegin gjalda aftur, men eftir øllum at døma vil formannskapurin als ikki taka málið upp. Eg haldi at formannskapurin eigur at geva mær og mínum trúvirði ein møguleika, sigur Jóannes Eidesgaard.

– Eg kann leggja mítt trúvirði í oyði, um eg havi hug til tess, men eg haldi ikki aðrir skulu oyðileggja tað. Tað er hetta, sum er kjarnin í málinum, heldur Jóannes

Eidesgaard.

– Tó skilji eg partvís formannskapin. Fara vit at taka víðurskiftini hjá Jóannes Eidesgaard undir sjóneykuna, so mugu aðrir eisini undir lupp. Hetta fara fjølmiðlar og onnur at krevja. Hvussu langt skulu vit so fara? So mugu vit fara so langt aftur, sum vit minnst og tað verður eitt stórt mál. Tá snýr tað seg um núlvandi og eisini um famar lögtingsmenn, sum hava verið í somu støðu. Menn, sum hava sæð, at arbeidssuppgávan er so stór, at teir meira ella minni nýta alla sína tíð í Havn. Tað er rættiliga áhugavert, at menn, sum arbeida nógv, skulu revsast, meðan aðrir, sum ferðast og fram og kanska eru mest við hús, ikki hava nakrar trupulleikar, heldur Jóannes Eidesgaard.

– Ein setir ongantíð spurnartekin við ein landsstýrsmann, sum kemur av bygd, og nýtir alla sína tíð í Havn. Men ein tingmaður kann vera líka nógv upptikin, sum ein landsstýrsmáður, sigur Jóannes Eidesgaard.

Stór uppgáva

– Í mínum føri hendi hetta. Uppgávan bleiv so stór, at eg var meira í Havn, enn gott er, um ein skal døma eftir hesum málinum, sigur Jóannes Eidesgaard.

– Afturat var eg nógv í Keypmannahavn. Eg víðgangi, at eg havi verið minni á Tvøroyri, enn eg átti at verið, men tað hevur verið neyðugt, fyri at rokja uppgávuna, sum tvørafólk og aðrir suðuroyingar hava valt meg til. Tí havi eg havt reina samvitsku yvir fyri teimum, tí eg havi verið til arbeiðis. Hevði eg gingið og málið á Tvøroyri, so hevði neyvan verið gott heldur, sigur Jóannes Eidesgaard, sum ikki skilur, hví hann varð kallaður til fundar, hví hann skuldi svara øllum móguligum spurningum og hví trúnaðar notat varð skrivað av skrivstovustjórnini á lögtingsskrivstovuni, tá málið ikki skal takast upp. Hann vónar ikki, at motivðið er politiskt, tí trúvirðið er av stórum týðningi hjá øllum politikarum og tí er óheppi, um onnur undirgrava eins trúvirði.

– Soleiðis er stutt við málinum í løtuni, sigur Jóannes Eidesgaard, sum vónar at fáa enda á hesum málinum.